

Grazi szakmai gyakorlat

2015. május 17-én indultunk Grazba a Keleti Pályaudvarról. Az út meglepően jó volt, bár meglehetősen hosszú is. Odaérkezésünkkor egy nagyon kedves hölgy, Gerhilde mutatta be nekünk a szállásunkat és gyakorlati helyet, ahol a hétköznapijainkat töltöttük. Az első napon (május 18) ellátogattunk az ottani iskolába, ahol részletes betekintést nyerhettünk a tanításba és a gyakorlati foglalkozásba. Az épület nagy, a kollégium közvetlen az iskola mellett van és a gyakorlati termek elképesztően felszereltek. Minden irányba mozgatható ágyak, éjjeli szekrények, kellékek tömkelege, amelyekből sehol sem volt hiány az ott tartózkodásunk alatt. Nyugodt szívvel ki tudom jelenteni, hogy már az első napon megbizonyosodtunk arról, hogy Grazban teljes mértékben megbecsülik azt, aki az egészségügyben való munkára hivatott.

Megérkezésünk napján megtekinthettük a helyet, ahol a gyakorlatot letöltöttük. Első benyomásra is teljesen más volt, mint a magyarországi kórházak bármelyike. Már kívülről láttuk, hogy a kórház felszereltsége teljesen különbözik az itthon tapasztaltakhoz képest. Modern, elképesztően jó helyen van, az ablakokból a kilátás egyszerűen káprázatos és tökéletes ahhoz, hogy a páciensek minden nap jobban és jobban érezhessék magukat. Saját szekrényt kaptunk (kettőt is) a ruháink tárolására, aminek valóban nagy hasznát vettük, és volt öltöző is, aminek nagyon örültünk. Az betegeket és a személyzetet is időbe tellett megszokni, mert az én véleményem szerint nem voltak túl vendégszeretőek és barátságosak (tisztelet a kivételnek). Miután megtekintettük az épületet és a közlekedést, hogy hogyan jutunk el oda, hazamentünk és teljes izgatottsággal vártuk, hogy mi lesz az első igazi grazi gyakorlati napunkon.

Erre a napra 2015. május 19-én került sor. Reggelivel kezdtünk, amit a szállásunkkal szemben levő kórház ebédlőjében tudtunk elfogyasztani minden reggel 05:30 és 09:00 között. A finom és kiadós étkezésünk után elindultunk az első igazi grazi napunkra. A kórház földszintjén találkoztunk Gerhildével és egy

másik kedves hölgygel, akik bemutatták, ki melyik osztályon lesz és ki lesz a főnővérünk. Egy osztályra csak egy magyar tanuló került, aminek a későbbiekben sajnos változnia kellett, de nem volt belőle hatalmas probléma. Én személy szerint a harmadikon voltam a belgyógyászaton. A főnővérem nagyon szimpatikus és segítőkész volt, de vele sajnos nem sokat találkoztam a négy hét alatt. Első benyomásom a nővérekről nem volt túl pozitív, de szerencsére a negyedik hét végére ez teljesen megváltozott.

A folyosón nyolc kórterem volt megtalálható. Az első négyért és az utolsó négyért is legalább két-két ápoló volt felelős, plusz aki gyógyszerel, külön nővér, aki az infúziókért felelős, vérvételért és a számítógépes vezetésért. Ez tehát összesen majdnem minden napra nyolc nővér (délután és éjszaka persze kevesebb), akik nyolc kórteremben felelősek minden teremben négy betegért. Azt hiszem, itthon örülünk, ha két nővér összesen jut nyolc kórteremre.

Első nap nagyon nem találtam a helyem. Azt sem tudtam, mihez nyúljak, ha bármi kérdésem volt, nem tudtam, kihez forduljak és ki az, aki el fog küldeni azzal a mondattal, hogy ő nem ér rá nekem ezeket elmagyarázni. Az első héten kaptam hideget és meleget egyaránt. Volt egy-két nagyon szimpatikus és kedves nővér, akik azonnal a szívembe zárták magukat, de volt olyan is, akivel azt kívántam, soha ne találkozzak többet.

Az osztályokon rajtuk (a magyar tanulókon) kívül osztrák diákok is gyakorlaton vettek részt. A nővéreknek eleinte nem volt letisztázott, hogy melyik tanuló honnan jött, nem nagyon kérdezősködtek rólunk. Másik ország, másik kórház, más emberek és diákok.

Az első hétről összegzésképpen azt tudom elmondani, hogy voltak már annál jobb napjaim is. A gyakorlat után minden nap összeültünk a lányokkal és egy vacsora kíséretében megbeszéltük tapasztalatainkat, élményinket. Jókat és rosszakat egyaránt. Azt mindenképpen láttuk már elsőre, hogy nem volt mindegy, ki melyik osztályra került, és bántuk is egy kicsit, hogy nem cserélődtünk legalább hetente, de megértettük az egy osztályon való tartózkodás lényegét is.

Az első hétvégénken ellátogattunk egy "közeli" nagyvárosba, Bécsbe. A

vonatunk elég korán indult, és egész nap esett is, de nagyon pozitív élményként maradt meg bennünk ez is. Este a hazaérkezés után úgy gondoltuk, meg kell ünnepelnünk ezt a hetet, ami valószínűleg a legnehezebb volt minden szempontból, ezért összeszedtük magunkat és elmentünk szórakozni egy kicsit, ami végül nem kicsi lett. Vasárnap hajnalban értünk haza, elmentünk reggelizni, majd lefeküdtünk aludni, és nyugodt szívvel aludtuk át az egész vasárnapot, hiszen tudtuk, hogy másnap (hétfőn) a munkaszüneti napra való tekintettel nem kell mennünk gyakorlatra. Az újabb gyakorlati hetünk tehát kedden kezdődött. Nehéz volt visszaállni arra, hogy gyakorlatra kell menni, hiszen ez a három nap egyben nagyon élményekkel teli volt és így picit bele is feledkeztünk.

Az elmúlt héten egyik nap behívott magához a főnővér és azt kérdezte, melyik nap szeretnék délutános lenni. Nem voltam tisztában azzal, hogy itt délutános műszakban is kell majd jönnünk, de gondoltam, legalább ezt is megtapasztalom itt kint is. A keddi gyakorlat tehát nekem 11:00-kor kezdődött és 19:00-kor ért véget. A délelőtti műszak menetrendje a következő volt:

- 06:10 - találkozás a munkatársakkal
- 06:15 - reggeli átadás kezdete
- 06:45 - gyógyszerek kiosztása a reggelizős tálcákra
- 07:00 - reggeli kiosztása
- 07:30 - reggelizős tálcák beszedése és betegek tisztázása, segítése
- 11:00 - páciensek felkészítése az ebédre
- 11:30 - ebédek kiosztása
- 12:00 - ebédek visszaszedése, betegek tisztázása és segítése
- 13:00 - saját ebédem elfogyasztása amelyet természetesen a kórház biztosított és aminek a minősége szinte majdnem mindig kiváló volt
- 14:15 - gyakorlat vége

Ehhez képest a délutános műszak menetrendje nem volt számomra ennyire tiszta és átlátható. Véleményem szerint csodálatos dolog az, hogy ilyen rendszer van a kórházban és ezeket a tanulók is pontosan megtanulják és be is tartják. Én itthon a hétköznapokban mindig a késéseimről voltam híres, de Grazban elsőként emelték ki a negyedik hét végén, hogy mennyire pontos voltam mindig. Ez számomra elképesztően nagy sikernek számított és számít a mai napig. Visszatérve a keddi napomra, egyáltalán nem gondoltam volna, hogy ennyire nem fog nekem tetszeni a délutános gyakorlat. Este hétig ott lenni néha tényleg egy örökkévalóságnak tűnt, hiszen voltak napok, amikor betegek is alig voltak, de soha egy perccel se engedtek el előbb. A második hetem összességében jobb volt, mint az első, a szerdai napot kivéve. Az előtte levő nap eléggé furcsa volt, hogy mire hazaértem, szinte mehettem is aludni, hogy reggel fel tudjak kelni 04:45-kor.

A hét végére szerencsére eljutottam velük arra a bizalmi szintre is, hogy már egyedül mehettem hőmérőzni, vérnyomást mérni, vércukorszintet mérni és a nővérhívóra reagálni. Ez nagyon jó érzés volt, és teljes mértékben elkezdtem beilleszkedni az új környezetembe. Az osztrák diákokkal teljesen megtaláltuk a közös hangot és ha valami kérdésem volt, hozzájuk mindig fordulhattam. A második hétvégénken ismét szórakozni mentünk picit, de most a pénteki napot választottuk, mert szombaton egy kötelező programon kellett megjelenünk, de az éjszaka így is elég hosszúra sikeredett. Ennek ellenére semmi probléma nem volt, oda is értünk időben, csak volt egy kis félreértés, így a programot nem sikerült megvalósítani. Ezután hazamentünk, sütöttünk és nagyokat kártyáztunk.

A harmadik hetemet ismét egy délutános műszakkal kezdtem, ami sokkal rosszabb volt, mint az előző héten. Mindenki türelmetlen volt, én se aludtam sajnos ki magam, aminek az okát sajnos nem tudom. Egyszóval borzasztó élmény volt az az egy nap. Szerdán a két kedvenc nővéremmel voltam, ami eléggé feldobta a napomat, ahogyan az is, hogy tudtam, csütörtökön nem kell mennünk gyakorlatra, mert munkaszüneti nap volt. Pénteken sokkal könnyebb volt bemenni egy nap pihenő után és abban a tudatban, hogy másnap szintén nem kell menni. A hétvégén elmentünk strandra a jó időre való tekintettel, valamint megnéztük a környékünkön levő nevezetességeket is.

A negyedik héten én teljesen otthon éreztem már magamat a kórházban és a mindennapokban is. Mindenhez rutinosan nyúltam, mindig pontosan tudtam, hogy mi a dolgom. Beszélgettem az ápolókkal, tanulókkal és az én legnagyobb meglepetésemre a páciensekkel a legtöbbit. A reggeli átadáson majdnem mindent megértettem a betegekről és a velük kapcsolatos teendőkről is. Arra a hétre a teljes nyugalom, de persze emellett az izgatottság uralta a mindennapjaimat, hiszen tudtam, hogy vasárnap egy hónap után újra láthatom a családom és a barátaim.

A nyelvvel kapcsolatos problémák nálam egy hét után szinte majdnem teljesen törlődtek és teljes mértékben meg tudtam értetni magamat, persze nem mindig tökéletesen. Ha valaki kérdez erről a programról, vagy itthon a kórházban arról, hogy milyenek a körülmények és az ottani élet, akkor nagyon nagy lelkesedéssel mesélek róla és szinte újra átélem azt, amit ott tapasztaltam/átéltem.

Mindent összesítve én nagyon hálás vagyok, hogy részt vehettek ezen a programon, amely által egy életre szóló élménnyel gyarapodhattam.

Jávorcsik Alexandra Dóra